

εὐγενῇ ἐκαίνην ψυχὴν, τὴν ὁποίαν ἐμάραινεν ἡ ἀδιαφορία καὶ ἡ ἀγνώμοσύνη!

«Πόσας, λέγει, νεαρὰς καρδίας διέβρωσεν ἡ ἀμφιβολία! πόσα νεαρὰ μέτωπα διηυλάκωσεν ἡδὴ! ἡ ἀμφιβολία φεῦ! μὲ μαραίνει ἐπίσης καὶ φθίνω. Ἡ καταβληθεῖσα ψυχὴ μου ὁμοιάζει τὴν ἀποπλανηθεῖσαν ἐν τῇ ἐρήμῳ περιστερὰν, ἡ δὲ σώτειρα ἐλαία οὐδαμοῦ ἐπιφαίνεται ἀναθάλλουσα». . .

Φεῦ! οἱ στόνοι οὗτοι δὲν φαίνονται ἐξερχόμενοι ἀπὸ μνήμα μᾶλλον ἢ ἀπὸ στόμα ἀνθρώπινον; εἶναι ἀληθῶς μία ἐκ τῶν τελευταίων κραυγῶν τοῦ ἐπιθανάτου, μέχρις οὗ βραδέως, βραδέως, ὑπὸ τὸν πόνον, ὑπὸ τὴν ἀγωνίαν ἐθραύσθη, ἔπαυσε πᾶλλον τὸ ἀσθενὲς στῆθος τοῦ ποιητοῦ. . .

Λήγοντος τοῦ ἔτους 1838 κατώρθωσε νὰ εὕρῃ ἐκδότῃν ἀναδεχθέντα τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον *Μυροσις* (*) ἐκδοῦν τῶν ποιήσεών του· ὁ τύπος ἐχειροκρότησεν ἐκθύμως τὸν νέον ποιητὴν, ἅμα τῇ δημοσιεύσει αὐτῶν, ἀλλ' ἡ χαρὰ αὐτοῦ ὑπῆρξε βραχεῖα· ταῦτοχρόνως σχεδὸν ἀσθενήσας εἰσῆρχετο εἰς ἐν τῶν νοσοκομείων τῶν Παρισίων· ἐκεῖθεν δὲν ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ πλέον!

N. KAZAZHS.

(*) Ἔπεται τὸ τέλος).

ΧΗΜΕΙΑ.

Περὶ τοῦ χαλκοῦ.

Ἐπειδὴ ἐγένετο πολλάκις λόγος περὶ τοῦ Χαλκοῦ, ὅστις καλεῖται ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων *Cyprum*, προσθέτομεν ὅτι τὸ μέταλλον τοῦτο μετηνέχθη παρὰ Ῥωμαίους ἐκ τῆς νήσου Κύπρου (*Cyprum*), ὅθεν *Cyprum* σημαίνει Κυπριακὸν μέταλλον. Ὁ χαλκὸς ἀνωρύχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῶν πλησίον τῆς Χαλκίδος ποτὲ ὑπαρξάντων χαλκωρυχείων, καὶ ἔνεκα τούτου ἐκλήθη ἡ σημερινὴ πόλις τῆς Εὐβοίας Χαλκίς, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ μετάλλου χαλκός, καὶ ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ἀπέστειλεν ἐκεῖ τὸν Κράτιδα ἵνα ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν τῶν ὀρυκτῶν τούτων ἀνόρυξιν.

Ἡ ἀποχώρησις τοῦ χαλκοῦ ἔχει πολλὰ δυσκολίας. Τὰ λειοτριβέντα ὀρυκτὰ φράττονται

πρὸς ἀποχώρησιν τοῦ θείου καὶ τοῦ πολλάκις ἐμπεριεχομένου ἀρσενικοῦ, ἀκολούθως συμμιχθέντα μετ' ἀνθράκων καὶ μετ' ἄλλων ὀρυκτῶν ἐκκολυνόντων τὴν αὐτῶν τῆξιν, εἰσαγομένου τοῦ αἰέρος διὰ μεγάλων φυτῶν ἐκτείνονται ἐντὶς μεγάλων ἀλεξιπύρων καμίνων. Ὁ δὲ ἐκτακὲς χαλκὸς εἶναι μέλας το χρώμα καὶ διὰ τοῦτο καλεῖται *Χαλκὸς μέλας* οὗτος ἀνατίθεται ἐκ δευτέρου καὶ πολλάκις ἐκ τρίτου, μεχριτοῦ καθαρισθῇ, καὶ τέλος ἐγγύνεται εἰς τύπους ἢ μεταβάλλεται διὰ τῆς ῥηντίσεως τοῦ τακέντος χαλκοῦ ὑπὸ ὕδατος εἰς μικρὰ πλατύσματα τὰ ὁποῖα συγκολλώμενα ἀλλήλοις σχηματίζουσι ῥοδοειδῆ σχήματα.

Ὁ μεταλλικὸς χαλκὸς εὐκόλως ὀξειδοῦται καὶ καλύπτεται ὑπὸ πρασίνου στιβάδος, συνισταμένης ἐξ ὀξειδίου τοῦ χαλκοῦ. Ἐὰν θέλωμεν νὰ ἀποκαταστήσωμεν τοιαῦτα πρασινοκεκαλυμμένα χαλκᾶ ἀντικείμενα μεταλλικῶς λαμπρίζοντα, ἐπιχύνομεν ἐπ' αὐτῶν δυνατὸν ἀσπρόνερον καὶ ὑπὸ τῷ φαινόμενῳ τῆς διαλύσεως τοῦ πρασίνου καλύμματος τὰ χαλκᾶ σκεῖη ἀποκαθίστανται μεταλλικῶς λαμπρίζοντα. Μετὰ ταῦτα ἀποπλύνονται καὶ ἐπιτρίβονται διὰ κόψεως κρητίδος.

Ἐξέτασις χαλκούχων ὀρυκτῶν.

Τὰ τοῦ χαλκοῦ ὀρυκτὰ ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πράσινον χρώμα, καὶ ὁ πρασινοχρωματισμὸς εἶναι λίαν χαρακτηριστικὸς διὰ τὰ τοῦ χαλκοῦ ὀρυκτὰ, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα τὰ ὁποῖα φαίνονται χρυσίζοντα, ὡς ὀρυκτὰ τοῦ χρυσοῦ, καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἔχουν χρώμα τοῦ ἥπατος. Διὰ νὰ ὀδηγηθῇς εἰς τὴν χαλκούχα, διάλυσον μέρος τοῦ λειοτριβέντος ὀρυκτοῦ διὰ βράσεως εἰς νιτρικὸν καὶ ὑδροχλωρικὸν Ὄξύ (εἰς τὸ καλούμενον βασιλικὸν ὕδωρ). Ὑπάρχοντος χαλκοῦ ἐν τῷ διαλύματι, τὸ διάλυμα ἔχει χρώμα κυανοῦν καὶ ἐν ἐνθίσει εἰς τὴν διάλυσιν ταύτην μίαν ῥάβδον ἢ μάχαιραν μεταλλικὴν στίλβοντος σιδήρου, ὁ χαλκὸς θὰ καταβυθισθῇ καὶ θὰ ἐπικολλήτῃ ἐπὶ τοῦ σιδήρου μετὰ χαλκοῦ χροῦ χρώματος, καὶ τοῦτο εἶναι ὁ μεταλλικὸς χαλκός. Ἐκτός τούτου, εἰς προσθέτης κυστὴν ἀμμωνίαν ῥευστήν, θὰ προαχθῇ κυανοῦν καταστάλαγμα, τὸ ὁποῖον διὰ περισσεύσεως τῆς ἀμμωνίας θὰ ἀναδιαλυθῇ μετὰ ὠραιοτάτου οὐρανοκυανοῦ χρώματος, καὶ διὰ τούτων τῶν μέσων θέλεις πεισθῇ ὅτι τὸ ἐξετασθὲν ὀρυκτὸν εἶναι χαλκούχον.

(*) Ἄνωτος φερόμενον ἐν Γαλλίᾳ.

Ὀλίγα περὶ ἀνακαλύψεως τοῦ Ἀρσενικοῦ.

Ἄπειρα χρώματα, πρὸ πάντων τὰ ὡραῖα πράσινα καὶ τινὰ κίτρινα καὶ ἄλλα πολλὰ σώματα, λ. χ. Μυϊοκτόνος χάρτης καὶ διάφορα ὄρυκτά, ἐμπεριέχουσιν Ἀρσενικόν. Διὰ τὴν γνῶσιν τὴν ἐάν ἐμπεριέχεται τοῦτο τὸ δηλητηριώδες μέταλλον, ἀναμιγνύονται λειοτροβέντα μετ' ἀνθρακος, καὶ ἀκολουθῶς πυροῦνται ἰσχυρῶς. Δι' αὐτῆς τῆς πράξεως ἐκπέμπεται ἡ τοῦ σκιορόδου ὁσμὴ, καὶ ἐάν ἡ πράξις αὕτη ἐκτελεσθῇ ἐντὸς μικροῦ ὑελίνου σωλήνος, σχηματίζεται ὑπεράνω αὐτοῦ τοῦ μίγματος ἐξάχνισμα ἐλευκοῦ ἀρσενικοῦ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν μυϊοκτόνον χάρτην ὅστις κατασκευάζεται, ἐάν λευκὸν ἀρσενικόν, τὸ καλούμενον λευκὸν ποντικοφάρμακον, εἰς ποσότητα, διαλυθῇ εἰς ὕδωρ προσθήκη ὀλίγου ποσοῦ καλιᾶς. Πρὸς τοῦτο τὸ διάλυμα προστίθεται μικρὸν ποσὸν ζαχάρεως καὶ εἰς τοῦτο τὸ διάλυμα ἐμβάπτονται ἡ περιλείφονται πυκνοὶ χάρται οἵτινες ξηραίνονται. Ἐάν τοιοῦτος χάρτης ἐντεθῇ εἰς πινάκιον μετ' ὕδωρ, ἅπασαι αἱ προσερχόμεναι καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ διαλύματος πίνουσαι μυῖαι ἡ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐνοχλητικὰ ἔντομα θανατόνονται.

Τοῦτο τὸ μέταλλον ἐκλήθη Ἀρσενικόν ἐκ τοῦ ἄρρεν ἢ ἄρσεν, ἐπεὶ δὲ καταστρέφει ἐν μικρῷ ποσῷ, διδόμενον ἢ λαμβανόμενον, τὰ πλέον ῥωμαλέα ζῶα.

Μάθε συγχρόνως ὅτι τὰ κατὰ τῆς δι' ἀρσενικοῦ δηλητηριάσεως κατάλληλα ἀντίδοτα εἶναι τὸ κατὰ ὑγρὰν ὁδὸν κατασκευαζόμενον Ὀξειδίου τοῦ σιδήρου μετὰ καθαρᾷ Μαγνησίας, διδόμενον εἰς μεγάλην ποσότητα, λευκώματα τῶν ὠδῶν, γάλα καὶ βλενωδὴ ποτὰ διδόμενα ἐν ἀφθονίᾳ, καὶ γαλακτισμὸς τοῦ οἰσοφάγου διὰ πιεροῦ διὰ τὴν ἐπέλθῃ ἐμστὸς πρὸς ἐκκένωσιν τοῦ δηλητηρίου ἐκ τοῦ στομάχου,

Τῷ φιλότάτῳ μοι Π. Κούρτελῃ.

Ἦσο Σὺ;

Ἦσο σὺ λοιπὸν ἐκείνη ἦτις μετ' ἀγγέλου σῶμα
Αἰθερόπλαστος ἐφάνης εἰς τὸ ἐκθαμβὸν μου ὄμμα;
Ἦσο σὺ ἡ μελωδοῦσα ὡς πτηνὸν τοῦ παραδείσου,
Ἦσο σὺ ἡ μελωδοῦσα ὡς ἐαρινὴ πρωΐα;
Ἦσο σὺ λοιπὸν! δὲν ἦτο τοῦ νοός μου φαντασία,
Ἦ ὄνειρου τις ἀπάτη,
Ἦ τὸ ἴνδαλμα ἐκεῖνο ὅπερ ἡ ψυχῇ μου πλάττει;

Ὅχι! ὄνειρον δὲν ἦτο ἀλλ' οὐδέ τις ὀπτασία
Ἦσο σὺ! εὐδαιμονία! ἦσο σὺ, φίλη γλυκεῖα,
Ἦτις μετ' ἀγγέλου σχῆμα μ' ἀηδόνας μελωδίαν
Ἐτερψας στιγμᾷ ὀλίγας τὴν πενθοῦσαν μου καρδίαν.
Εἰς τὰς ἀκοάς μου μένει τὸ γλυκὺ κελάδημά σου
Εἰς τὴν μνήμην μου τόθεον καὶ τερπνὸν μεῖδιμά σου
Κ' εἰς τὰ φλογερά μου στήθη
Εἰς ἀδάμας, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τ' ὄμμα σου ἐχύθη.

Να! πικρὸν εἶναι τὸ δάκρυ, πλὴν τὸ δάκρυ ἐρωμένης
Εἶναι φάρμακον καρδίας στεναζούσης, πληγωμένης
Εἶναι βάλαμνον τῶν πόνων, εἶναι δρόσος οὐρανία
Καὶ τοῦ ἔρωτος ἡ μόνη ἀληθὴς ὁμολογία.
Εἶναι τιμαλφὴς ἀδάμας, εἶναι ἔκφρασις σιγῶσα,
Εἶναι τῶν δεινῶν ἡ λήθη καὶ ἐλπίς προσμεριδιῶσα
Εἰς τὸν ἐραστὴν ἐκείνον,
Ὅστις ἀληθῶς λατρεύει τρυφερόν τοιοῦτο κρίνον.

Εὐτυχὴς ἐκεῖνος ὅστις δακρυσμένον εἶδεν ὄμμα
Προσφιλοῦς ὡραίας κόρης, καὶ τριευτυχὴς ἀκόμα
Ὅ ἀκούσας ἐν τῷ μέσῳ σιωπῶσης ἐρημίας
Ἀπὸ χεῖλης ἐρωμένης δύο λέξεις οὐρανίας,
Δύο λέξεις συλαδοῦσας μετ' ὁ δάκρυον τὸ ῥέον,
Πλὴν τρισολβίος ἐκεῖνος ὁ εἰς τὴν στιγμὴν ἐκπνέων
Εἰς ἀγκάλην γλυκυτάτην
Πρὶν ἢ τύχη τὸν φθονήσῃ, πρὶν ἐμπέσῃ εἰς ἀπάτην.

Ἦθελα, γλυκεῖα φίλη, τὴν ζωὴν νὰ ἐκμετρήσω,
Ἐπεθύμων τὴν πνοήν μου εἰς τὰ χεῖλη σου ν' ἀφήσω,
Πρὶν ἐπίορκον σὲ ἶδω, πρὶν σὲ ἶδω λησιμονοῦσαν,
Πρὶν εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλου σὲ ἰδῶ εὐδαιμονοῦσαν.
Ἦθελα εἰς τὴν ψυχὴν σου ὡς πνοή τις νὰ εἰσδύσω.
Ἦ τὴν βούλησιν τῆς Μοίρας στιγμὴν μίαν νὰ νοήσω
Ἦθελα . . . ἀλλὰ εἰς μάτην!

Προτιμότερον νὰ μένω πάντοτε εἰς τὴν ἀπάτην.

Κωνσταντινούπολις τῇ 15 86ρίου 1868.

Μ. Μ. ΠΑΠΠΑΣ